

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Eius publica in triclinio demissionis exercitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

verò haud paullò ministrabat libentiùs, qui publicis defuncti laboribus seriùs in triclinium veniebant: sub initium finemque seruiendi, ad orandum in genua se submittebat, postremus ferè ministrorum triclinio excedere consuetus.

Sabbati diebus omnibus manè ac vesperi in culinà eluendis lancibus operam nauabat: deprehensusque à Rectore inseruire mensæ frequentius, cùm id ei vetaretur, tam alacriter desijt, quàm promptè antea ministrarat. Non possum non referre hoc loco rem & à nostris domi, & ab externis sæpiùs obseruatam; nimirum Ioannem, finito anterioris mensæ ministerio, solitum in templum venire ad venerandam sanctissimam Eucharistiam, interuallo illo quod inter priorem alteramque interest mensam; ac tum si signum prandij daretur cùm aut curuare genua cœpisset, aut incuruasset, abruptà statim aut intermissâ genuflexione, ad triclinium redire, diligentissimè notatum: adeò promptè exacteque legibus parère consuerat. Nemo Scholasticorum illo frequentior aut publicas in triclinio pœnas de seipso sumebat, aut demissionis mortificationisque specimen dabat. Septimanis singulis pannosâ lacernâ aut veste suâ genus aliquod humilioris exercitationis publicè edebat, salubri multorum exem-

*Publica in
triclinio
demissionis
exercitia.*

exemplo: atque vt leues hafce contumelias duceret, non eò tamen negligebat: quin aliquando mihi affirmavit, fingulari fe toties dulcedine perfundi diuinitus, quoties vel Patrum Fratrumque accumbentium pedes exoscularetur, quos ambabus ille manibus non sine amoris cuiusdam fignificatione, prehensabat. Quà ego re compertâ, cum ad me vltro pœnam aliquam subeundam publicè exoraturus veniret, dicere illi cõfueueram, Subi pœnam illam tibi fuauem ac iucundam.

Non solùm (quando ei per hebdomadam id munus obtigerat) mēsarum analec̃ta sportulis feruata ad portam lætus pauperibus erogabat, sed quoties is, cuius ea cura, aut æger aut occupatus aberat, vel indicasse id Ioanni sufficebat vt promptissimè aduolaret; eratque vulgò per fugium omnium ad id genus officia ambitiosissimè suscipienda, si quis impeditior vicem ei suam demandasset. Purgandarum curandarumque lampadum (quæ per Domus ambulationes & porticus lucent) munus impositum ei fuit; quod olim quoque in Romano Collegio B. Aloysio fuerat commendatum: nec facile verbis exprimi queat, quantâ hoc negotium procuraret curâ, vel solâ recordatione Aloysij, à quo sibi lampadem quasi tradi, non infausto omine gestiebat. Igitur nullo non die lucernas inspiciere,
exina-

exinanitas oleo ellychnioque instruere; fungos & amurcam extergere, diebus feriatis aut prius mundare quam ad vineam egredi, aut citius domum ad concinnandas reuerti. Ac veritus ne hoc quisquam munus (quantò quidem in speciem vilius, tantò apud Deum honorificentius) inuideret sibi, Rectorem summis exorauit, eam sibi prouinciam diutius confirmaret, etiamsi per hiemem incommodissime ab eo administraretur, cuius nempe iam manus, digiti que nimio frigoris appulsu tumefacti atque ambusti, miserationem intuentibus commouebant. Et inerat carni eius tanta mollitudo, vt non aures modò, sed & vultus totius cutem Boreales ei auræ adusserint. Quo viso, Sacerdos aliquis ratus id voluntariâ aliquâ Ioannis asperitate procuratum, Nimiùm, inquit, mi frater, in te met asper ac durus es. Cui contrà Ioannes, Falleris, ait, mi Pater; sed vt ita esse faciamus, facti certè me non puderet, cùm inter Religiosos id genus afflictiones asperitatesque pudori esse non possint. Omnibus perpetuò & *Omnes demisse honorat.* loci & meliorum rerum decus honoremque deferebat; studebatque seu statu, seu sessu, seu incessu, decedere semper vnicuique, non minore obseruantix significatione, quam si singuli maiores eo fuissent. quod scriptis hisce verbis expressit: *Geram me cum fratribus meis*

K omni-